

И одмах ми преводе садржину: „О, како лепо живљасмо докле смо били заједно и докле смо се волели неизмерно. Завидео нам је цео свет гледајући нас удружене. Али сад, откада смо се растали, чезнемо једно за другим очију препуњених сузама и срца ојаћена. О, кад би дошао срећни час да те видим и — да умрем!“

Мелодија потсећа на италијанску, а и речи су можда отуда.

— Јелте да је дивна?

— Како да није дивна, молим вас!

— Зато се одмах ређа трећа, десета. И онда необуздан весео смех.

— Знате шта каже моја мати?

— Шта?

— То мора бити да је неки много добар човек кад вас трпи да се дерњате целог пута.

— Певајте ви само: ко пева зло не мисли.

— А видите како је шофер намрштен. Знате он не воли жене.

— Будала.

— О, хо, хо, хори се на задњем седишту. Само будале не воле жене. Па опет долази нека албанска народна песма: девојка окопава кукуруз, а пролази један старији човек и нуди се да помогне. Она га одбија, јер не може да ради. А већ кад је неки младић прошао и понудио се она га је примила — пошто он може да ради. „Јеси жењен?“ пита га она. — „Нисам“. — „Па узми моју сестру“. — „Нећу“. — „Узми ону моју рођаку“. — „Нећу“. — „Па коју хоћеш?“ — „Хоћу тебе“. Тако се цела ствар повољно свршава.

За то време пролазимо покрај самога Љеша, његова града и онога гроба на врху, што се из далека види и за који смо ми некад мислили да је Скендербегов. Љеш је мирна варошица увучена у себе, без трговине, без живота. Хтедох да свратим мислећи да је начелник срески ту Ибрахим-бег из Дебра. Али ми рекоше да није он већ Јонуз Дибра.

Хвата све већа жега и пали смокве и кукурузе. Једино је код Маће прохладног ветрића. Она је сад плитка те је прегазисмо аутом. На другој обали посматра нас онај Маћанин, што је пре пет месеца управљао